

**Izhaja vsak torek in petek
za časa vojne.**

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo
uredništvu lista »Mir« v Celovec,
Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 10. do 11. ure
dopold. in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani
lista pišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

MIR

Glasilno koroških Slovencev.

Velja za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod na-
pisom: **Upravištvu lista »Mir« v
Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26.**

**Naročnina naj se
plačuje vnaprej.**

**Za inserate se plačuje po 20 vin.
od garmond-vrste vsakokrat.**

Dopisom je treba za odgovor pri-
ložiti poštno znamko.

Leto XXXIV.

Celovec, 3. februarja 1915.

Št. 10.

Naš cesar našim otrokom.

»Ako tudi že na robu groba, se obračam v tako važni uri na vas, ljubi otročiči, in to iz več vzrokov: Vi ste bili vedno moje veselje in uteha, da, v težkih dneh mojega dolgega življenja edina uteha in radost svojega cesarja. Vi ste to, otročiči, ki ste najbližji srcu svojega cesarja, vi, cvet moje države, kras mojih narodov, blagoslov na njih bodočnost! Toda ne samo svojemu cesarju ste najbližji — še Nekomu, pred katerim so tudi najmočnejši tega sveta slabotna stvar — namreč Bogu, našemu Gospodu! V vaših očeh se žari svetloba porajajočega se jutra, okoli vas je še raj in nebesa! Bog je vsemogoten: v Njegovih rokah je usoda vseh narodov; pred Njegovo voljo se klanja vse, po njej se ravna zvezde na nebu in ljudje na zemlji. Da bi ta vsemogotna roka božja varovala in ohranila našo državo, da bi ji dala zmago nad številnimi sovražniki ter ji dodelila, da bi postala zmagovita k časti božji in Njega slavi, to je edina moja želja po vseh skrbeh, katerih je bilo moje življenje tako bogato. To je bila moja želja, ko sem še tako mlad in poln nad nastopil prestol svojih prejasnih prednikov. Toda to bo tudi želja, katera zamre na mogoče kmalu umirajočih mojih ustnih kot posledna beseda ljubezni in skrbi za moje zemlje, za moje narode. Bog vse vodi — in tako, kakor Sam hoče, mi ljudje ne zmoremo ničesar brez Njega in proti Njemu. A ker stojite vi, mili otročiči, Bogu najbližje, vas prosi vaš cesar: molite, da bi nam dal Bog svoj blagoslov in naklonil usmiljenje naši stvari. Bog usliši molitev nedolžnosti, ker jo ljubi, v njej vidi svojo podobo. Radi tega molite neutrudljivo s sklenjenimi ročicami, vi mali in najmanjši! Molijo-li otroci cele države za svojo domovino, pa vem, da stoji naša zvezda ugodno. Pa bodete tudi deležni zmagovitih in častnih dni svoje domovine! Vi ste sprosil blagoslov na naše zastave, na naše vojaštvo. Milij otročiči, ne pozabite na državo, kateri pripadate tukaj na zemlji, in na svojega starega cesarja!«

Franc Jožef, I. r.

Z bojišč.

Naša karpatska armada prodira.

Dunaj, 28. januarja. Uradno se razglša: Dne 28. jan. opoldne:

Sedaj je tudi dolina Nagy-Ag očiščena nasprotnika. Sovražnik, ki je z močnejšimi silami udril v to dolino do ozemlja, severno od Ökörmezö, je moral včeraj pustiti svoje dobro utrjene postojanke.

Toronya je bila od nas zavzeta, v zasledovanju dosežen Wyszokow, kjer se je boj iznova začel proti svojim zadnjim stražam.

Na višinah severno od Veverszallas in pri Velovcu so poizkusili Rusi, ko so dobili ojačenja, še enkrat, dobiti nazaj izgubljeno glavno postojanko. Bili so odbiti in so izgubili pri tem 700 ujetnikov in 5 strojnih pušk.

Na ostali karpatski bojni črti nobena bistvena izprememba v položaju.

Vzhodno od doline Nagy-Ag vlada mir. V zapadni Galiciji in na Poljskem artijerijski boji in manjše akcije.

Namestnik načelnika generalnega štaba: pl. Höfer, feldmaršallajtnant.

Francoske izgube v zadnjih bojih.

Berolin, 28. januarja. Wolffov urad poroča iz glavnega stana, 28. jan.:

Zapadno bojišče.

Na flanderski obali sta bila obstreljevana kraja Midderkerke in Slype od sovražne artiljerije.

Na Craonnskih višinah sta bili predvčerajšnjim zavzeti postojanki sledečih 500 metrov strelskega jarka iztrganih francoski protinapadi so bili z lahkoto zavrženi.

Sovražnik je imel v bojih od 25. do 27. januarja velike izgube. Nad 1500 mrtvih Francozov je obležalo na bojišču, 1100 ujetnikov z onimi, dne 27. jan. naznanjenimi vred, je prišlo v roke naših čet.

V Vogezih je bilo pri Senones in Pan de Sapt odbitih več francoskih napadov s precejšnjimi izgubami za sovražnika. En čast-

nik, 50 Francozov je bilo ujetih, naše izgube so zelo majhne.

V Zg. Alzaciji so napadli Francozi na bojni črti Nieder — Aspach — Heidweiler — Hirzbacherwald. Povsod so bili napadi odbiti z velikimi izgubami za sovražnika. Posebno velike so bile njegove izgube južno od Heidweilerja in južno od Ammerzweilerja, kjer so se Francozi umaknili razkropljeni. Pet francoskih strojnih pušk je ostalo v naših rokah.

Vzhodno bojišče.

Brezpomembni sovražni napadalni poizkusi severovzhodno od Gumbinnen so bili odbiti.

Pri Biezvnu, severovzhodno od Sierpe, je bil en ruski oddelek vržen nazaj.

Na Poljskem skoro nobene izpremembe. Najvišje armadno vodstvo.

Rusi se umikajo iz Lvova?

Dunaj, 28. januarja. »N. Fr. Pr.« poroča: Iz Lvova je danes došlo več na Dunaju bivajočim beguncem in tudi ravnateljstvu nekega gališkega finančnega zavoda od zanesljive strani sledeče važno poročilo, ki je bilo obenem objavljeno 9. januarja v »Slovo Polskie«, ki izhaja v Lvovu. Dne 12. jan. je bilo v Lvovu po cestnih lepkih razglašeno, da bodo Rusi najbrž kmalu prisiljeni, da zapustijo mesto Lvov začasno iz strateških vzrokov. Zato da se prebivalstvo poziva, da se v danem slučaju obnaša mirno in ne napravlja nobenih demonstracij, če bo sovražnik začasno zasedel mesto, zlasti, ker se bodo povrnili v Lvov in mesto za vedno sovražniku pod nobenim pogojem ne bodo prepustili radevolje.

Izkrcanje druge angleške armade na Francoskem.

Berolin, 28. januarja. Iz Rotterdama se poroča listu »Deutsche Tageszeiten«: »Nieuwe Rotterdam Courant« poroča o izkrcanju druge angleške armade še sledeče posameznosti iz Havre: Nove angleške čete, ki naj ojačijo francosko-angleške vrste, so došle na velikanskih transportnih ladjah

Podlistek.

Tekom leta.

(Povest, spisal Jos. Stariha.)

II.

Oče je vstal, odšel v kuhinjo, natrosil žrjavice na železo in nanjo kadila. Zadišalo je hipoma po vseh prostorih kakor v cerkvi, rahel dim se je dvigal proti stropu. V levici je nosil blagoslovljeno vodo in stopal od prostora do prostora, v hleve in shrambe, po vsej hiši in celo v podstrešje. Padale so kaplje blagoslovljene vode po vseh predmetih in bleščale v motnih žarkih leščerbe, dvigalo se je kadilo, šepetale so ustnice molitve in blagoslove, da bi Bog ohranil imetje in družino, da bi se prvo ako ne pomnožilo, vsaj ohranilo, da bi družino spremljala zdravje in sreča po vseh potih in krajih, po kopnem in po mokrem, kamor bode stopila in krenila noga tega ali onega. Da bi se zopet združili čez leto in dan v lepih mislih, pomlajeni in še močnejši in utrjenejši v delu in zadovoljnosti, v veliki ljubezni med seboj in v ljubezni z vsemi ljudmi, ki so dobre volje.

Ko je Bukovec opravil ta častitljivi posel, je zopet prisedel k mizi, kamor je prišla tudi mati.

»Tako, Francelj, sedaj pa pripoveduj, kako je pri vojaki, kako si zadovoljen, kako prestaneš to leto in kaj ukreneš prihodnje,« je dejal Bukovec in ponosno gledal svojega sina.

Francelj je potegnil z desnico po svojih gostih temnih laseh ter dejal:

»Ne morem se pritožiti pri vojaki, zdi se mi, da sem celo nekako ustvarjen za vojaški stan, ali včasih se mi vendarle stoži po prostosti, ker sem vaju imeti o vsaki reči svojo lastno sodbo. Pri vojaki pa je treba pritrđiti največkrat vsemu, kar pride od višjih, tudi ako se ne strinja z našimi sklepi in z našo pametjo. Pa človek si misli svoje, se sam pri sebi nasmehne in gre dalje, češ, ako hočeš, da je res tako, pa bodi, jaz že vem zase, da je drugače. Človek se priučil krotanju samega sebe in tudi to je nekaj. Kar se tiče dela in učenja, kaj bi vam to našteval, tega sem bil vaju prej in me ne teži, saj ne bode večno in so že sedaj trije meseci pri kraju. Še devet jih pride in konec bo. Izpusté me kakor kadeta, jaz pa si poiščem civilne službe in tako, oče, mislim, da Vam začnem zdaj leto že po malem

vračati oni veliki dolg, ki se je tekom let nakopičil pri Vas na moj račun.«

»Ne vprašam po tem, sin. Da boš le sam pošteno izhajal, pa bom zadovoljen. Midva z materjo imava že še toliko, da prestaneva in dokler Bog da zdravje in delo, se bode izhajalo. Res mi je bilo težko in mi je še sedaj težko, oba zdravavati v šolah in sedaj Tebe pri vojaki. Marsikateri znesek sem si moral izposoditi tekom let in še jih je nekaj, ki jih nisem mogel vrniti in ki so vknjiženi na moji hiši, pa upam, da se tudi teh iznebim, ko bosta začela vidva skrbeti zase. Toda, kam si se odločil?«

»K železnici, oče.«

»Hm, težka služba, odgovornosti polna . . . Toda povsod je treba pazljivosti in zraven nekoliko sreče, pa gre. In tako upam, da ti pojde prav tudi tukaj . . . Tako bi bilo torej to skoro v redu, ti k železnici, Minka tudi že konča julija in upam, da dobi službo učiteljice kje v naši bližini, no prav, potem se obrne na bolje in midva z materjo se nekoliko oddahneva.«

»K nam pojdeti,« pristavi Minka. »Mati k meni, vi oče k Francelju, ali pa oba skupaj k vsakemu po nekoliko časa. Še lepše pa bi bilo, ako bi bila s Franceljnom nastavljena skupaj v enem kraju. Kakor ptičkam bi se nam godilo, kaj ne, mama?«

istočasno v različnih francoskih lukah. Na krovu je bilo med vojaki mirno, pa veselo razpoloženje. V lukah se je vse potrebno ukrenilo, da bi tisoče izkrkali hitro. Angleški vojaki so stali na krovu v vojni opravi in čakali, da pride vrsta nanje; iz ladij so bili spravljani naravnost v pripravljene vlake, ki so takoj odpihali na fronto; ko se je tako vršilo izkrcavanje z največjo hitrostjo, so angleške križarke in torpedni rušilci, ki so spremljali transporte, križarili semtertja pred luko in stražili, da ne bi se približal kak podmorski čoln. Izkrkana nova angleška armada se bo menda postavila za prvo angleško armado. Novi angleški vojaki se zavedajo, da bodo imeli boj z močnim sovražnikom.

Dve angleški bojni ladji poškodovani.

London, 28. jan. Admiraliteta poroča, da so se vse ladje, ki so se udeležile boja pri Helgolandu, povrnila v luke. »Lion«, ki je bil zadet pod vodo, da so se nekateri oddelki napolnili z vodo, je bil otvežen na »Indomitable«. Rušilec »Meteor«, ki je tudi postal za boj nesposoben, je bil zavlečen od rušilca »Liberty«. Obe ladji ste bili spremljani od rušilcev. Na krovu »Liona« je bilo 17 mož ranjenih, na krovu »Meteorja« ubiti 4 in eden ranjen. Menijo, da drugih izgub ni. Če pa bi bile, se bodo takoj objavile. Če bo predloženo poročilo admirala Davida Beattyja, bo objavljen natančnejši popis.

Ruski podmorski čoln pred Rügen.

Berolin, 28. jan. Iz Stockholma se poroča »Vossische Ztg.«: Včeraj opoldne ob dveh sta se pokazala pred Rügen dva tuja podmorska čolna in sta obstreljevala tam se nahajajoče nemške bojne ladje. Ena križarka je bila zadeta in poškodovana od enega torpeda-strela. Poškodba pa ni bila tako huda, da bi ladja ne bila mogla sama v Azkono. Vzroka je dovolj za mnenje, da ne gre za angleške, ampak ruske podmorske čolne, ki jim poveljujejo angleški častniki.

O našem razmerju do Italije.

Bivši ogrski minister grof Andrassy je razpravljal v »Neue Freie Presse« o našem razmerju do Italije.

Javno razpoloženje v Italiji, piše, nam je povečini sovražno. Glasnejši so naši sovražniki, kakor tisti, ki so z nami. Ali pa bodo besedam sledila tudi dejanja? Ne morem verjeti, da bi nas zavezniki napadli, ko jim mi nič nočemo. Nočem razpravljati o tem, ali bi bila to modra politika, ako bi Italija kršila obstoječo pogodbo; ali bi se ne izpostavila nevarnosti, da si nakoplje najhujše sovražstvo obeh zaveznikov? Tudi nočem zasledovati, če bi bilo to tako lahko, kakor menijo mnogi v Italiji. Pač pa vprašam: Ali bi bil naš poraz Italiji na korist?

Naše mesto bi potem ob Adriji zavzela Velika Srbija. Ta izpremema bi bila na ško-

do Italije. Za Italijo so bili na vzhodni obali Adrije nevarni tudi doslej Slovani in ne Nemci ali Madjari. Nasproti Slovanom so izgubljali Italijani tla od dne do dne. In če se je to moglo zgoditi, da si Avstrija ni slovanska država, potem je lahko zračunati, kaj bi se zgodilo z laškimi naselbinami, če bi na mesto Avstrije in Ogrske stopila narodno prenapeta srbska država. Ako so Slovani brez vsake podpore od strani oblasti dosegli tak uspeh, ali ni potem gotovo, da bi italijanskim naselbinam grozilo uničenje, ako bi prišle pod velikosrbsko gospodstvo?

Seveda bi se mogli naši italijanski sovražniki tolažiti, da bi bila Velika Srbija šibkejša kakor Avstro-Ogrska in bi vsled tega prišla pod italijanski vpliv. Toda na drugi strani Adrije ne bi imel Rim proti sebi le srbskih sil, ampak tudi moč ruskega carstva. Rusija ne bi dopustila, da bi se Italija ugnezdila na Balkanu in morskih obalah, kjer prebivajo Slovani. Ruski premoči bi bilo potem odprto Sredozemsko morje. Ruska vojna mornarica je sedaj sicer še šibka, ali če bi prišle Dardanele v rusko posest, bi bilo to sčasoma drugače. Velika Srbija bi že radi prebivalstva Istre, hrvatskega Primorja in Dalmacije bila brezpogojno sovražna Italiji. Če pa zmagate Avstrija in Nemčija, za Italijo ni nobene teh nevarnosti in ji je zagotovljena prva moč v Sredozemskem morju tudi tedaj, če ostane nevtralna.

Dnevne novice in dopisi.

Odstop skupnega finančnega ministra. Minister vitez Bilinski odstopi. To je že gotova stvar. To je bilo, pripominja »Reichspost«, že gotova stvar po dogodkih v Sarajevu 28. junija. Bilinski da se je sicer še držal s trdovratnostjo, da pa je vsak vedel, da po teh dogodkih ne bo več ostal dolgo.

Pešpolk št. 97 je dobil namesto sedajega svojega poveljnika barona Knoppa novega poveljnika, polkovnika Egidija Adamoviča.

Umrli vojaki. V deželni bolnišnici so umrli dne 28. jan. 28 let stari infanterist pp. 36 Andrej Duda (griža) in korporal dpp. 26 Šimen Pavlin iz brežiškega okraja na Štajerskem (trebušni legar) in dne 29. jan. 38 let stari sanitetni vojak Gregor Mlačnik iz velikovškega okraja (trebušni legar).

Mrtvega so našli dne 29. januarja v disciplinarnem zaporu v Rudolfovi vojašnici v Celovcu nad. rez. pp. 7 Lampla. Istega dne so našli v št. Rupertu pri Celovcu s prestreljeno glavo na sencu nekega rekruta gor. top. polka št. 3. Izvršil je samoumor. Vzrok ni znan.

Odlikovani Slovenci. Signum laudis na belo-rdečem traku so dobili: nadporočnik domobranskega polka št. 27 Ivan Orehek; nadporočnik dom. polka št. 1 V. Seunik

in poročnika v rezervi dr. Marko Stajniko in Rudolf Grošelj, oba pri domobranskem polku št. 27. Srebrno hrabrostno svetinjo I. razreda je dobil orožniški stražmojster Iv. Presečnik, dodeljen domobranskem polku št. 29. Vojaški zaslužni križec z vojno dekoracijo sta dobila major Ivan Bilina (Ljubljancan) pešpolka št. 78 in nadporočnik Iv. Šitkovec topničarskega poljskega polka št. 23. Vojaški zaslužni križec 3. razreda z vojno dekoracijo je dobil nadporočnik pešpolka št. 74. Fran Dekleva. Signum laudis na belo-rdečem traku sta dobila nadporočnik pešpolka št. 27 Milan Zelenika in nadporočnik trdnjavskega topničarskega polka št. 6 Rudolf Pavlovič. Srebrno hrabrostno svetinjo 1. razreda je dobil korporal pešpolka št. 98 Anton Severin, srebrno hrabrostno svetinjo 2. razreda pa sta dobila četovadja Josip Gorjup in dragonec Ivan ???

Pod vlak je prišel 25. januarja na beljaškem državnem kolodvoru 42 let stari železniški delavec Janez Baumgartner. Bil je pri priči mrtev.

Umrli je v Gradcu pri usmiljenih bratih v noči od 26. na 27. januarja č. gospod Vinko Žolgar, kaplan pri Sv. Magdalen v Mariboru. Trpel je na železnih tvorih. Rajni je bil star šele 37 let. Bil je vzoren duhovnik in vnet organizator. N. v m. p.!

Krepke besede. Artiljerijski stotnik je pisal, kakor je čitati v »Arbeiter Zeitung«, ženi naslednje pismo: ». . . Danes dobiš pravo pismo. Pravzaprav odgovor na tvojo karto, kjer si vprašala za uši. Te so nekaj posebnega. Kakor imate na Dunaju vodovod, tako imamo tu uši. Vsak jih ima. Čemu bi olepšaval? Ene vrste uši ni, namreč na glavah jih nimamo. A v perilu v odejah, v oblekah jih kar mrgoli. Pišem tako lahko o tem, a verjemi, to ni malenkost. Pri ti priliki še eno prošnjo. Če najdeš tistega časnikarja, ki je dal natisniti lepa pisma z bojišča, kjer je na primer rečeno: »Ha, ali je bil to krasen dan boja, ko smo po šestintrideset ur trajajoči hoji prišli do sovražnika,« ali tistega, ki je pisal: »Ha, kaka slast, ko so letali šrapneli in razpokali nad nami,« — potem mi jih pošlji sem, da ta dva osla vprežem! Nikakor ne misli, da smo malo-dušni, ali taka brezstidnost, popisovati, da kriči infanterist, ki je 36 ur v blatu marširal, »ha, kako krasen dan boja!« ali da drugi ne more dobiti dovolj šrapnelov in kriči: »kaka slast«, to je vendar preveč! V nas vseh se je tekom časa nabrala že velikanska jeza. Bili smo dolgo časa z Nemci skupaj in vsi smo se škandalizirali, kako polna je rubrika naznanil o zabavah na Dunaju. Tam tulijo ljudje pri šampanjcu in ostrigah nad nesramnimi dovtipi, tu zunaj pa leže na zamrznjeni zemlji ubogi mrtvi vojaki in še pokopati jih ni mogoče zaradi neprestane toče krogel. In ti vojaki so žrtvovali svoje življenje tudi za one! Pa ti ljudje so poslali v dar po tri športne cigarete. S tem so seve dosti storili. Le povejte na Dunaju, kako tukaj o tem mislimo.«

»Vse se lahko zgodi, Minka,« de France. »Pa potem res ne bo nič več s tem, da bi se vidva ubijala z delom; za tisti dolg se bo že kako naredilo, počivala bodeta od truda na stara leta pri nama, izprehajala se, čitala in živela po gosposko. Oče bo kadil dolgo pipo in kadar se mu bo zljubilo tudi smodko, Vi mati, pa boste hodili v cerkev kadar Vas bo volja. Ali hočete kaj lepšega?«

Mati se je nasmehnila, nje oko je z vso ljubeznijo viselo na lepem sinovem obrazu, oče je bobnal s prsti po mizi, zasanjal se je v bodočnost kakor neizkušen mladenič. V daljavi se je dvigala nad večerom njegovega življenja škrlatasta zarja in vanjo je strmelo njegovo oko pričakujoče in upajoče . . .

Večer je potekal mirno in tiho, oblaki so se dvignili in semtertja se je pokazala lisa modrega neba in v teh lisah zvezda pri zvezdi, same mežikajoče oči davno pred nami odišli prijateljev in znancev, ki so prišli obhajati z nami ta sveti večer, prepevat z nami »Mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje.« Poznamo Vas prijatelji, blizu ste nam, pred nami ste kot ste bili v davnih časih, Vaša srca so še topla, Vaša ljubezen je še z nami in med nami. Skupaj smo, tesno skupaj nocoj, dasi je razdalja velika in nepremotljiva.

Od vseh cerkva, bližnjih in daljnih se

je razlilo božično zvonjenje kakor bi zvonilo v nebesih in na zemlji, od povsod svetijo, noč se izpreminja v dan, velika svetloba pluje od vzhoda, v njej se potapljajo vasi in trgi, v njej blišči daljna ravan, v njo se izliva vesoljno morje in objema svet . . .

»K polnočnici pojdeva, Minka,« je dejal Francelj.

»K polnočnici, Francelj,« je vzkliknila Minka in ploskala z rokami. »Oh, že dolgo nisem bila, vendar zopet enkrat!«

»Tudi jaz pojdem z vama,« je dejala mati. »Oče bo varoval nocoj doma . . .«

Počasi so stopali vsi trije v reber proti cerkvi. V zvoniku je bilo vse razsvetljeno, skozi visoka cerkvena okna je lila svetloba na plan, v grebenu nad cerkvijo so pokali možnarji, v gori so se užigale baklje, gorganci so hiteli v dolino.

Francelj in Minka sta se držala pod pazduho. Molče sta stopala drug poleg drugega, vtopljen vsak v svoje misli. Mati je bila že pred njima, hitela je, da se ne bo treba pozneje prerivati skozi množico.

Tedaj se je hipoma Francelj ustavil:

»Minka, blazna misel je šinila v moje možgane.« — Minka se je ustrašila.

»Glej, neki glas mi je hipoma zazvenel na ušesa, da je to zadnji sveti večer, ki ga obhajam. Ne samo doma s starši in s teboj, sploh zadnji sveti večer mojega življenja.«

»Odkod naenkrat takšne misli, Francelj? Kje naj bi bil vzrok izvira?«

»Ne vem, Minka, toda tako čudno mi je pri srcu, tako mrtvaško hladno kakor bi počival v grobu.«

»In to sedaj pri tako krasnem večeru, polnem zaupanja v lepo bodočnost in novo življenje? . . . Tvoji živci so razburjeni vsled napornega dela izza zadnjih mesecev, Francelj, in sedaj je hipoma prišla reakcija. Prav bi bilo, da si ostal doma in šel počivat.«

Francelj se je nasmehnil.

»Naj bo kakor hoče, Minka. Tega svetega večera ne izpustim polnočnice, preveč sem se veselil nanjo. Naj pride karkoli hoče . . . toda ta misel, ta misel ni prišla samo ob sebi . . . prišla je navzdol od zvezde, od prijatelja, ki je odšel tja gori pred mano . . . Minka, spomni se ob svojem času, kar sem Ti nocoj zaupal.«

Minka se je tesneje oklenila brata in stopala z njim dalje. Ko sta stopila v cerkev, so zabučale orgle in so zapeli zvonci ob vzvišeni zahvalnici. Srca so se dvignila kvišku, Minka je upognila koleno, a Francelju je izginila hipoma iz duše vsa bridkost in trpkost in z njo nesrečna misel, ki ga je malo prej tako potlačila.

(Dalje prihodnjic.)

Monopol za žito in moko v Nemčiji.

Nemški zvezni svet je zaplenil vso pšenično, rženo, ovseno in ječmenovo moko in vse žito, kar ga je v Nemčiji. Pod strogo kaznijo je prepovedano prodajati moko v trgovinah od 26. januarja do 1. februarja. Vlada je kakor pri nas tudi na Nemškem pozivala ljudstvo, da naj z živili varčuje. Pa vse zaman. Angleška hoče premagati Nemčijo z lakoto. Zato je segla Nemčija po najostrejših odredbah. Določile so se najvišje cene, prepovedalo se je krmiti žito živini itd.; ker pa vse to ni nič izdalo, je zaplenila vse žito in moko in prevzela preskrbo ljudstva z živili v javno upravo. Tudi pri nas se občuti pomanjkanje žita. Ve se pa, da je žita še dovolj v državi, le to se ne ve, kdo da ga skriva v velikih množinah. Zato naša vlada to vprašanje baje tudi že — študira.

Čajna. (S a m o u m o r.) Tukaj je izvršil na svojem stanovanju samoumor dninar Miha Treul. Udan je bil žganju in je že nekaj časa sam govoril, da se bo sam usmrtil.

Št. Jurij na Vinogradih. (Stari Štefan Jožef Pušl na Veženbergu so umrli.) Ta žalostna novica se je razglasila v ponedeljek, dne 25. januarja, po šentjurski župniji in okolici in zbrala kljub zelo neugodnemu vremenu zadnjo sredo obilo ljudstva k pogrebu. Ob asistenci domačega gospoda in šmarješkega župnika so jih pokopali č. g. Treiber. V slovo so jim pevci zapeli ganljive nagrobnice. Saj so rajni oče nad vse ljubili lepo slovensko petje. — Zares, šentjurska župnija je izgubila svojega najboljšega župljana, kakor so v lepem nagovoru resnično omenili domači gospod. Kdo jih ni poznal? Bili so vzor moza Slovenca in vernega katoličana. Plemenit in blag značaj, katerega so spoštovali tudi politični nasprotniki. Nad vse skrben gospodar so zapustili svojemu posinovljencu, Tomažu Kastner-Pušl, vzorno urejeno kmetijo. Tudi ta je kremenit katoliški in narodni značaj, kakor je bil vzgojen od rajnega očeta. Težke so sedanje razmere. Le s težavo je dobil dovoljenje, da je prišel z zgornještajerskih planin, kjer služi kot vojak, na pogreb. Ravno tako se je udeležil pogreba tudi njegov vrli stričnik učitelj, sedaj kadet aspirant g. Žiga Kastner. — Žalujemo bridko za rajnim očetom. Saj takih mož imamo malo, malo. Skrben in delaven, natančen in goreč za božjo čast, zelo izobražen in zato zvest vsem svetim idealom, svetinjam pravega Slovenca: Vse za vero, dom, cesarja! Ko so se poslavljali poleti mladi možje, odhajajoč na vojsko, so jim rekli: Ej, vi, mladi, kaj vi! Rajši bi šel z vami, ko bi bil vaših let in moči, rajši kot da moram bolehati doma. Zvestoba Bogu, cesarju in slovenskemu narodu zmiraj in povsod, to so bile zvezde vodnice, ki so rajnega očeta spremljale celo življenje. Naročeni so bili na »Mir« od njegove ustanovitve naprej, na »Domoljuba«, na »Slovenskega Čebelarja«, na »Slovenca«. Sploh izobražen mož. O, da bi našli obilo posnemalcev! Narodnih ustanov in prireditev so se zmiraj radi udeleževali, tudi v Celovcu. Naj jim bo ohranjen še dolgo, dolgo blag spomin med koroškimi slovenskim ljudstvom!

Ranjenci v Celovcu,

došli od 27. do 29. januarja.

Pešpolk št. 7: Podd. Albert Zechner, korp. Franc Domenik, korp. Robert Oberegger, inf. Franc Graf, Hinko Prochinar, Vinko Veigl, Janez Maurer, Anton Pisker, Anton Rutnik, Janez Krassl, Bogoljub Schellander.

Domobranski pešpolk št. 4: Praporščak Karol Müller, korp. Rudolf Pomarch, čast. sluga Jurij Gautschacher, inf. Jožef Dinlacher, Rudolf Travnik, Franc Čič, Ludovik Ecker, Matija Samol, rez. rač. podč. Franc Pesc, inf. Jurij Belantič, Ignacij Schwatz, Janez Poličnik, Franc Schwab, Konrad Kaggl, podd. Florijan Temel, inf. Ciril Kops, Karol Kovač, Valentin Starmaš, Janez Schmölzer, inf. Jožef Maier, Leopold Caesar, Alojzij Berger, Jurij Werkel, Valentin Kainz, Izidor Brandstätter, Mirko Nerindlinger, korp. Florijan Lang, inf. Rudolf Lattmanig, Tomaž Predota, Feliks Steisno, Mihael Gaberc, Avgust Ruter, Alojzij Kainc, Jožef Brenner, Alojzij Span-

ninger, Jakob Term, Michael Dekan, Dionizij Kosmo, Franc Porcher, Janez Unterrasinger, inf. Ludovik Hornof, Jožef Gričar, Kristijan Payer, Franc Kop, Janez Pastič, Janez Jurman, Jožef Ussai, narednik Ludovik Šetiner, inf. Janez Schönfelder, Rudolf Armus, Peter Strasser, Vinko Petrič, Ignacij Spittaler, Jožef Sekol, Peter Sitar, Janez Hrollauf, Jožef Wolfinger, Jožef Patterer, inf. Janez Breitter, Florijan Kajžnik, Jakob Schauer, Anton Monsberger, Janez Lah, Simon Osterc, Fric Waidinger, Janez Jekl, Karol Rabentheiner, Marko Tropper, enol. prost. nared. Artur Gunkel, podd. Karol Erlich, inf. Rok Bierbaumer, Pavel Vrtič, Karol Grinčnik, Alojzij Schnabl, Gabrijel Halomošnik, inf. Tomaž Rauter, Anton Čepi.

Poljski topničarski polk št. 9: Top. Hugon Schuller, Janez Martiner, Anton Trattler, Ulrich Feistritzer, Janez Mikl, Albert Stibnig, enol. prostov. Friderik Schrinfl, top. Jožef Wohlfart, enol. prostov. Karol Hafner, top. Martin Rošer.

Razno iz vojne.

O francoskih vojskovodjih.

Dopisnik »Neuer Züricher Ztg.« opisuje Joffrea tako-le: Joffre je trdovraten in priljubljen. Od nekdanj se je zelo zanimal za stoječo vojsko. Odkar poveljuje, je odslovil in nadomestil z drugimi 77 generalov, število, ki se je sedaj še pomnožilo. Med političnimi generali in armadnimi poveljniki, ki so postali generali po protekciji, je ostal le general Sarriat, ki je izkazal svojo veliko strateško sposobnost. Najmanjša napaka ob vodstvu čet se strogo kaznuje; višjih častnikov je bilo kaznovanih do 150. Poveljnik severne armade, general Foch je znan po hudih bojih na severu in po operacijah, ki se lahko zovejo tekmovanje, kdo naj pride prej k morju. General Foch posreduje med višjim francoskim poveljništvom in med poveljništvom zaveznikov, na katerem mestu se zahteva takt in diplomatska sposobnost. General Pau je znan kot mož dejanja, ofenzivnega duha. Pred kratkim je poveljeval vzhodni ali vogeški armadi. Pomaga mu eden najspodobnejših francoskih častnikov, general Legrand, ki je Pauov namestnik in poveljuje 21. armadnemu zboru v Epinalu. General Curiere de Castelnau je izbojen taktik, ki je izdelal strateške načrte generalnega štaba. Preosnoval je tudi generalni štab in ga še pomladil. O njem trde, da je dober katoličan.

Dozdevni napad na Kruppovo tovarno.

Berolin. (Kor. ur.) Wolffov urad poroča: V inozemskem časopisju so bila te dni zopet razširjena poročila o nekem zračnem napadu na Kruppovo tovarno v Essenu. Pri tem da je bila zadeta pripravljalna delavnica za avtomobile od bomb. 400 avtomobilov da je bilo pri tem uničenih.

Na neko vprašanje smo od poučene strani izvedeli, da v Kruppovih tovarnah ni nobenih pripravljalnih delavnic za avtomobile. Z uničenjem avtomobilov je nekaj resničnega. Bilo jih sicer ni toliko, kakor je navedeno v imenovanem poročilu, ampak le dva. Tudi se ta dva nista nahajala v Essenu, ampak v düsseldorfskem cirkusu, ki je pred kratkim zgorel.

Nemci v duhu ruske armade.

Berolin, 17. jan. (Kor. ur.) Wolffov urad poroča: Naš specialni poročevalec na vzhodu brzojavlja:

Na vzhodnem bojišču, na Poljskem, imamo pomladansko vreme, takozvano pomlad vzhoda s par stopinjami gorkote, dežjem in viharjem. Ob gorski meji pa je že začelo lahno zmrzovati in čez noč se lahko povsod pota strde. Potem se bo pokazalo, da je vzrok za ustanovitev operacij na ruski strani še drug, kakor vreme, namreč prisiljena pasivnost ruskega armadnega vodstva. Nikakor ni popolnoma resnično, če hočejo to pasivnost utemeljevati s tem, da manjka strateškega železniškega omrežja. Vsa znamenja govore za to, da vlada v velikem delu ruske armade duh, ki voditeljem ne dovoljuje več nalagati četam izredni napor, pomanjkanje in junaštvo, ki je zvezano z veliko ofenzivo. Vsi ujetniki, ki prihajajo v velikem številu k nemškim in avstro-ogrskim armadam, izjavljajo soglasno, da so Rusi izgubili vsako veselje do te

vojne, odkar jim je splavalo po vodi obljubljen udoben življenje v Berlinu in na Dunaju in odkar vedo, da »barbari« ne ravnaajo z ujetniki slabo, marveč boljše, kakor so navajeni v ruski vojski, tam jih gonijo častniki z revolverji naprej in so morali vojaki trpeti lakoto ter so bili izpostavljeni raznim boleznim. Če jih v ujetniških taboriščih še oprostite mrčesa, je to za nje še bolj prijetno. Med ruskimi vojaki, katerim so obljubovali konec vojne ob Novem letu, se večja vtis, da je moč ruske armade izčrpana, tudi je očitno pomanjkanje orožja in municije. Ojačenja prihajajo brez orožja ter čakajo, da je spredaj kdo ubit ali ranjen, kar mnogo vojakov zelo deprimira.

Zelo pozornosti vredno potrditev tega, da pripovedovanje ujetnikov o duhu ruske armade niso pretirana, so našli pred kratkim pri poveljniku enega bataljona 104. ruskega pehotnega polka. Ruski vrhovni poveljnik vseh armad na severozahodni fronti se je čutil že pred tedni primoranega izdati strog ukaz, naperjen proti onim, ki se skušajo odtegniti dolžnosti, ki skušajo zbežati od fronte in proti onim, ki se sami ranijo. Zelo karakteristični ukaz pravi med drugim: To dokazuje popoln razkroj vojaškega duha in discipline pri vseh bataljonih in stotnijah, ki pridejo v poštev. Pripisujem ta pojav pesimističnemu in neodločnemu duhu poveljnikov teh čet. V bodočem bom dal vse poveljnike, pri katerih bo opaziti beg moštva v večjih množinah, odstaviti zaradi dokazane nezmožnosti ohraniti pri četah red. Tudi določa ukaz, da je postaviti pred vojno sodišče vojake, ki si sami prerežejo prste leve roke, da se oprostite službe v fronti.

Nemška sodba o ruski vojski.

Dr. F. Wertheimer, vojni poročevalec »Frankfurter Ztg.« razpravlja o hudih bojih ob Rawki in Bzuri in podaja nato karakteristiko (opis) ruskih vojakov o informacijah nekega odličnega nemškega oficirja. Dotični oficir je med drugim izjavil: Ruski nasprotnik je vojak, ki je vreden vsega spoštovanja. Hraber je, poln osebne srčnosti, dobro prehranjen, prezira smrt, jako živahen v napadu in nenavadno spreten v defenzivi. Nemški oficirji moramo priznati zlasti veliko spretnost Rusov v izrabljanju trenutnih okolščin in njihovo, naravnost neverjetno spretnost v kopanju in utrjevanju zakopov. Bojevati se moramo proti okopom, ki postanejo po kratkem delu par dni strašne poljske utrdbe. Vzgojeni za odprte bitke, ki gotovo bolj odgovarjajo vojaškemu duhu, zadevamo tu na velike težkoče. Pred nami se nahajajo zakopi, močni in silni, tako da se moramo čuditi. Ruska artiljerija je skrita v jamah, tudi lahka. Tekom par dni treba se dvignejo prave utrdbe, ki jih je treba dolgo bombardirati, in sicer s težko artiljerijo. Šele potem so mogoči eventualni naskoki nanje. Toda v tem času napravijo Rusi navadno za seboj že zopet nove enako močne zakope. Sigurnost, da se nahaja za njimi še drugo oporišče, sili ruskega vojaka, da se do skrajnosti upira v svojih pozicijah. Gotovo je, da jim je bilo dosedaj ugodno tudi vreme. Njihovo počasno umikanje izpred Lodza se je pričelo, ko je ponehavalo zmrzovanje, dočim so naše prodiranje ovirale močne mlakužaste ceste. Sedaj se nahaja njihova glavna sila ob Bzuri in Rawki. Iz dobro razumljivih razlogov dosedaj še ni mogoče natančno označiti strateškega položaja. Bzura in Rawka se pretakate z veliko hitrico po široki ravnini, ki je na več krajih zelo močvirnata. Preko obeh rek vodi le malo mostov in to na točkah, ki jih je lahko braniti. Povsod, kjer smo izvojevali kak prehod, smo morali prestati hude in težke boje. Rusi so se umaknili iz Lodza na vzhod in so opustili tudi Rawko. Nato pa so vrgli svoje najboljše čete v ozemlje Rawke in Bzure, da preprečijo nemškemu levemu krilu obkoljevalne manevre, ki bi jih lahko pregnali iz njihovega opirališča, Varšave. S tega stališča je čisto lahko razumeti veliki njihov odpor. Formacija terena je taka, da nudi branitelju največje ugodnosti za defenzivo in ofenzivo. Ruske postojanke so tako močne, da jih bo mogoče zavzeti le z ogromnimi žrtvami.

Abstinenca e vir zadovolj-

-- nosti in mirne vesti! --

Zanimivosti iz vojne.

Spodnještajerski fantje kot vojaki.

Dragotin Novak, načelnik ljutomerskega Orla, poroča »Slov. Gospodarju« s severnega bojišča to-le:

Vkljub vsem groznim težavam smo vendar slovenski fantje zmiraj veseli; radi prenašamo vse, kar pride, bodisi ponoči ali podnevi. In to storimo vse zato, ker hočemo rešiti našo ljubo domovino, ostati zvesti podaniki našemu sivolasemu vladarju. S posebno navdušenostjo čakajo in sledijo naši korajžni »Prleki«, kadar pride povelje »naprej.« Z nataknenim bajonetom se vržejo kot levi med sovražnikove vrste. Gotovo Te zanima, kako gre meni na bojišču. Jaz sem dodeljen divizijskemu štabu št. 28. kot vojni redar. Kaka je ta služba, si lahko predstavljate sam. Pa saj veš, kako se že glasi: »Slovenska kri nikdar ne sfali!« Pri tej diviziji smo večinoma sami Prleki, same spodnještajerske korenine. Da, ljubi, veliko jih pa že tudi sladko spi, kateri so padli kot žrtev za svojce, s katerimi sem še skupaj pri odhodu na bojišče na postaji Spielfeld s čašo domače kavljiče v roki pil in na zdravje zapel pesem: »Saj ni še blo to zadnjikrat, da skupaj smo ga pili! . . .« Ali božja usoda je hotela drugače. Zares sva trčila s tovarišem in domačinom lepega Ljutomera to pot zadnjikrat. Zadnjikrat sva si stisnila roke v slovo in se poljubila na čelo; zadnjikrat sva si klicala, ko so se zganili vlaki. njegov proti Celju, moj proti Gradcu: »Z Bogom, ostanj zdrav!«

In zares! Bilo je za vselej »Z Bogom!« Dne 27. avgusta sem jezdil svojega »švarca«. Bilo je pri Glinijani. Nesel sem važno poročilo. Ko tako gledam po straneh ceste, kjer so ležali ranjenci in mrtvi, mi šine v glavo misel: Tukaj pogledaj, mogoče imaš katerega znanca. In zares! Nisem dolgo premišljeval, stopil sem raz konja ter šel po vrsti s svojo vojaško čutaro, v kateri sem imel še nekoliko ruma ter dajal ranjenim tovarišem, da so lažje prenašali strašne bolečine, katere so dobili od ruskih krogel. Zadnjega, ki je bil položen na nosilnico ter pokrit, odkrijem na rahlo. Mislil sem, da spi. Videl sem, da zares spi, a to spanje je bilo — večno. In kdo je bil? Bil je moj tovariš, s katerim sva na Spielfeldu skupaj zapela: »Saj ni blo še zadnjikrat, da skupaj sva ga pila!« S solzami v očeh sem se sklonil na kolena k njemu, kateri ni mogel več govoriti ter sem opravil svojo krščansko dolžnost za mrtve. Za spomin na večno pot sem mu obesil okrog krvavega vratu svetinjico Matere božje in njegov rožni venec, katerega je imel pri sebi ter se tako s potrjim srcem poslovil od njega s prošnjo do Boga, da bi se enkrat videla tam, kjer ni nobenih bolečin, nobenega vpitja in težav, ampak večno veselje.

Imam srečo, da se me krogle izogibajo. Lahko rečem, da je že sto in tisoč ruskih granat in šrapnelov žvižgalo čez mojo glavo, ali vsakokrat sem jo srečno odkuril. Za krogle od pušk se pa niti veliko ne zmenimo. Samo en slučaj: Bilo je dne 11. decembra ponoči okrog 1. ure. Sovražnik je bil po vražje utrujen v hribovih Krempno, odkoder so padale krogle od njihovih pušk kakor dež. Fantje od 87. pešpolka, kateri so bili za predstražo, niso dolgo premišljevali, ampak z nataknenimi bajoneti na puški so šli v precej strme visočine z glasnim krikom: »Hura! Hura!« V trdi temni noči je bilo strašno klanje, katerega zgodovina ne more popisati. Rusko središče so zapodili iz utrd vrli fantje 87. pešpolka, levo rusko krilo 7. bataljon lovcev in desno krilo 20. bataljon lovcev. Torej večinoma Prleki in

zraven nekaj pogumnih Kranjcev. Patrulja 87. pešpolka, močna kakih 30 mož, je ob pol 3. uri zjutraj z nataknenimi bajoneti privedla dolgo vrsto zajetih Rusov. Bilo jih je okroglo 500 mož. Naenkrat pride drugi prizor: Zdravstveni oddelek z ranjenci. Noč je bila grozna; vel je pristen sever po zasneženih hribih. Oh, kako potrpežljivi so naši fantje! Stopil sem k enemu težko ranjenemu lovcu, vprašal ga, ali ga močno zebe. — In kaj je odgovoril? — »Kdo pa bo v vojski na zimo poslušal?« Pristopim k drugemu, bil je od 87. pešpolka, zadet čez obe nogi od krogel. Junak mi pravi: »Eno željo še imam, moj dragi Dragotin. In ta je, da bi mi še mili Bog dal toliko zdravja in moči, da bi vsaj enkrat zamogel stati z nataknenim bajonetom proti sovražniku in jih več poslati na drugi svet. Nocoj sem kakih 15 Rusov ustrelil.«

Ko so ranjence odpeljali, je ostal le en sam pri nas. Bil je moj prijatelj Markež z Dravskega polja. Izdihnil je junaško svojo dušo. Krogla mu je bila prodrla skozi ledvice in raztrgala jetra, tako da ni bilo več pomoči zanj. Pristopili smo k padlemu junaku, tudi g. vojni kurat je bil navzoč. Blagoslovil je ostanke junaka. Vsi smo glasno molili zanj. V slovo sem mu izgovoril na robu hoste, kjer je pokopan, par besed v pričjo navzočih, in tako smo se razšli. Ti pa, dragi Markež, spavaj sladko in bodi uverjen, da se vidimo nad zvezdami! Tako gre naprej. Srečen bo vsak, kateri bo preстал in ostal živ v tej strašni vojski. Nam, zakonskim možem, je seveda največ na tem ležeti, ako bi skoraj slišali, da bo mir. Smo že pač zares dolgo v ognju! Seveda željo imamo vsi eno, in ta je: Ruse pošteno naklestiti, potem pa se vrniti zdravi k svojim ljubim in dragim! Je pač tako: doma so nam naznanjali jutro in večer domači petelini ali kokoši, tukaj pa kanoni! Največje veselje vojaka je, ako dobi pogostoma poročilo od ljubih domačih.

Najnovejša poročila.

NOVI POLJSKI MINISTER.

Današnja »Wiener Zeitung« poroča: Njegovo c. in kr. apostolsko Veličanstvo je izdalo sledeči najvišji lastnoročni pismi:

Ljubi grof Stürgkh!

Odobrujoč Vaš predlog, imenujem sekcijanskega načelnika dr. Zdislava Moravskega pl. Dzierzykraj za svojega ministra.

Dunaj, 30. januarja 1915.

Franc Jožef I. r. Stürgkh I. r.

Ljubi dr. pl. Moravski!

Imenujem Vas svojim ministrom.

Dunaj, 30. januarja 1915.

Franc Jožef I. r. Stürgkh I. r.

MINISTER MORAVSKI ZAPRISEŽEN.

Dunaj, 1. februarja. (Kor. urad.) Cesar je danes ob 11. uri dopoldne v Schönbrunnu zaprisežgel novoimenovanega ministra Moravskega.

Listnica uredništva: S.: Vprašuješ, zakaj v cerkvenem odredniku ni tudi slovenske molitve za mir, odrejene od sv. očeta, in ali naj si jo vsak župnik prevaja sam na slovensko. Zakaj da molitev ni tiskana tudi v slovenskem jeziku, povprašaj pri kn. škofijskem odrinariatu, ne pri meni. Sicer je pa slovenska molitev natisnjena na posebnih lističih in si jo med tem gotovo že prejel. **M.** Ni tako hudo ne! Čitaj vendar z umir-

jenimi živci, in boš vse prav razumel. Pametni ljudje vedno računajo z dejstvi, če so o njih le prav poučeni. Pozdravljen!

Franc Siebert, trgovina mila in sveč, Celovec, Stauderhaus, priporoča svojo bogato zalogo voščenih in stearinskih sveč, stenj in olje za večno luč, kadilo, oglje za kadičnice itd. Razpošilja se na zunaj.

Kupujte pri tvrdkah, ki inserirajo v „Miru“!

Tržne cene v Celovcu

21. januarja 1915 po uradnem razglasu:

Blago	100 kg				80 litrov (biren)	
	od		do		K	v
	K	v	K	v		
Pšenica	—	—	—	—	—	—
Rž	33	21	35	—	19	50
Ječmen	—	—	—	—	—	—
Ajda	—	—	—	—	—	—
Oves	23	—	24	62	8	55
Proso	—	—	—	—	—	—
Pšeno	—	—	—	—	—	—
Turščica	—	—	—	—	—	—
Leča	—	—	—	—	—	—
Fižola, rdeča	—	—	—	—	—	—
Repica (krompir)	—	—	10	50	—	—
Deteljno seme	—	—	—	—	—	—
Seno, sladko	7	—	8	—	—	—
„ kisló	6	—	7	—	—	—
Sláma	5	50	6	60	—	—
Zelnate glave po 100 kos.	—	—	—	—	—	—
Repa, ena vreča	—	—	—	—	—	—
Mleko, 1 liter	—	26	—	28	—	—
Smetana, 1 „	—	60	1	20	—	—
Maslo (goveje) 1 kg	2	90	3	80	—	—
Sur.maslo (putar), 1 „	2	60	4	—	—	—
Slanina (špeh), pov. 1 „	2	60	2	80	—	—
„ sur. 1 „	2	50	2	60	—	—
Svinjska „ mast 1 „	2	60	2	70	—	—
Jajca, 1 par	—	20	—	26	—	—
Piščeta, 1 par	3	—	3	80	—	—
Race	—	—	—	—	—	—
Kopuni, 1 par	—	—	—	—	—	—
30 cm drva, trda, 1 m ³	3	—	3	20	—	—
30 „ „ mehka, 1 „	2	80	3	—	—	—

Živina	Počrez	100 kilogr.				Prignalo	Prodalo
		živa		zaklana			
		od	do	od	do		
v kronah							
Konji	—	—	—	—	—	—	—
Biki	—	—	—	—	—	—	—
Voli, pitani	—	—	—	—	—	—	—
„ za vožnjo	530	—	—	—	—	2	2
Junci	420	—	—	—	—	1	1
Krave	280	540	76	80	—	42	24
Telice	310	—	—	—	—	2	1
Svinje, pitane	—	—	150	200	38	38	—
Prasete, plemena	20	56	—	—	130	90	—
Ovce	—	—	—	—	—	—	—
Koze	—	—	—	—	—	—	—

Vabilo.

Hranilnica in posojilnica v Šmihelu pri Pliberku

registrovana zadruga z neomejenim poročtvom

ima svoj

redni občni zbor

dne 3. svečana 1915, ob 11. uri predpoldne, v pisarni hranilnice in posojilnice.

DNEVNI RED:

1. Čitanje revizijskega poročila.
2. Odobritev računskega zaključka za 1. 1914.
3. Volitev odbora.
4. Slučajnosti.

K udeležbi vabi

odbor.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.